

Passagier 23

Van dezelfde auteur:

De therapie
Afgesneden

Sebastian Fitzek

Passagier 23

Vertaald uit het Duits door
Lucienne Pruijs

the house of books

Oorspronkelijke titel: Passagier 23

Copyright © 2014 Droemersch Verlagsanstalt Th. Knaur Nachf. GmbH & Co. KG, München

Dit boek is mede tot stand gekomen dankzij de onderhandeling van AVA International GmbH, Duitsland (www.ava-international.de)

© Vertaling uit het Duits: Lucienne Pruijs

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2015

Omslagontwerp: Riesenkind

© Omslagbeeld: Shutterstock

Foto auteur: © H. Henkensiefken

Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 448 2527 1

ISBN 978 90 448 2528 8 (e-book)

NUR 332

www.sebastianfitzek.de

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Sinds het jaar 2000 zijn op cruiseschepen en veerboten wereldwijd minstens 200 passagiers en crewleden overboord gegaan.’

– ‘Spoorloos verdwenen’,
Der Tagesspiegel, 25 augustus 2013

‘Een cruiseschip is net een kleine stad. Maar (...) in een stad gaat niemand overboord zonder dat je ooit weer wat van hem hoort.’

– De Amerikaanse afgevaardigde Christopher SAYS,
The Guardian, 2010

‘Passagiersrecord: de cruisebranche doorbreekt de grens van twintig miljoen. (...) De branche viert een groei van tien procent – en beschouwt het potentieel nog lang niet als uitgeput.’

– Spiegel Online, 11 september 2012

Proloog

Menselijk bloed:

- 44 procent rode bloedcellen;
- 55 procent plasma;
- en 100 procent garantie op een zwijnenboel als het ongehinderd uit een aangeprikte ader door de ruimte spuit.

De ‘doctor’, zoals hij zichzelf graag noemde, hoewel hij nooit gepromoveerd was, veegde met de rug van zijn hand zijn voorhoofd af. Daardoor smeerde hij weliswaar de spetters die hem hadden geraakt alleen maar uit – wat er vermoedelijk tamelijk weezinwekkend uitzag – maar er liep tenminste niets meer van het rode vocht in zijn ogen, zoals afgelopen jaar bij de ‘behandeling’ van de prostituee. Daarna was hij zes weken lang bang geweest met hiv, hepatitis C of een andere viezigheid besmet te zijn geraakt.

Hij had er een hekel aan wanneer de zaken niet volgens plan verliepen. Als het verdovingsmiddel verkeerd was gedoseerd. Of de ‘uitverkorenen’ op het allerlaatste moment tegenstribbelden en de naald uit hun arm rukten.

‘Assjeblicff niet... nee,’ lalde zijn ‘cliënt’. De doctor gaf de voorkeur aan die benaming. ‘Uitverkorene’ was te hoogdravend, en ‘patiënt’ klonk op een of andere manier misplaatst, want de meesten die hij behandelde, waren niet echt ziek. Ook de kerel op tafel was kerngezond, al zag hij er op dit moment uit alsof hij op een krachtstroomleiding was aangesloten. De

donkere atleet draaide zijn ogen weg, spuwde schuim en strekte zich terwijl hij wanhopig aan de boeien trok die hem op de behandeltafel hielden. Hij was een afgetrainde sporter en met zijn vierentwintig jaar op het toppunt van zijn kunnen. Maar wat baatten al die jaren van harde training als er een narcose-middel door je aders stroomde? Niet voldoende om hem volledig uit te schakelen, want de naald was er immers uit gerukt, maar nog altijd genoeg voor de doctor om hem moeiteloos terug op de brits te kunnen duwen nadat de ergste aanval voorbij was. Ook het bloed spoot niet meer sinds het hem gelukt was een drukverband aan te leggen.

‘Assj, assj, assj, assj, assj.’

Geruststellend legde hij zijn hand op het voorhoofd van de man. Het voelde koortsig aan en het zweet glansde onder de halogeenlamp.

‘Wat is er ineens met u aan de hand?’

De cliënt opende zijn mond. De angst schoot als een knipmes uit zijn pupillen. Wat hij zei, was amper te verstaan. ‘Ik... wil... niet... ster...’

‘Zeg, we waren het er toch over eens,’ glimlachte de doctor kalmerend. ‘Alles is geregeld. Nu krabbelt u toch niet terug, zo kort voor de perfecte dood.’

Hij keek opzij, door de deuropening naar het vertrek ernaast, naar de instrumententafel met de scalpels en de elektrische bottenzaag die al klaar voor gebruik in het stopcontact stak.

‘Heb ik het niet duidelijk genoeg uitgelegd?’ Hij zuchtte. Natuurlijk had hij dat. Urenlang. Steeds weer opnieuw, maar deze ondankbare sukkel had het blijkbaar gewoon niet begrepen.

‘Het zal heel onaangenaam worden, dat spreekt voor zich. Maar ik kan u alleen op deze manier laten sterven. Anders werkt het niet.’

De atleet kermde. Hij trok aan de lussen waarin zijn handen staken, maar met beduidend minder kracht dan eerst.

Tevreden stelde de doctor vast dat de verdoving inmiddels toch het gewenste effect had. Nog even en de behandeling kon beginnen.

‘Ziet u, ik zou de zaak hier kunnen afbreken,’ zei hij, nog steeds met zijn ene hand op het voorhoofd van de sportman. Met zijn andere trok hij zijn mondkapje recht. ‘Maar uw wereld zou daarna alleen nog uit angst en pijn bestaan. Onvoorstelbare pijn.’

De donkere man knipperde met zijn ogen. Zijn ademhaling werd minder diep.

‘Ik heb u de foto’s laten zien. En de video. Die met de kurken-trekker en het halve oog. Zoiets wilt u toch niet, of wel soms?’

‘Hmhmhmmm,’ steunde de cliënt alsof zijn mond werd gekneveld, daarna verslaptten zijn gelaatstrekken, en zijn ademhaling werd vlakker.

‘Ik vat dat maar op als een nee,’ zei de doctor, en hij maakte met zijn voet de rem van de behandeltafel los om de cliënt naar het andere vertrek te rijden.

Naar de operatiekamer.

Drie kwartier later was het eerste en belangrijkste deel van de behandeling uitgevoerd. De doctor droeg geen latex handschoenen meer, geen mondkapje, en de groene wegwerpjas, die als een dwangbuis op de rug moest worden vastgebonden, had hij in de vuilniskoker gegooid. Toch voelde hij zich in zijn smoking en de donkere lakleren schoenen die hij nu aanhad, veel meer verkleed dan in zijn operatieoutfit.

Verkleed en aangeschoten.

Hij wist niet meer wanneer het begonnen was dat hij zichzelf na elke succesvolle behandeling een slok gunde. Of tien, zoals daarnet. Verdorie, hij moest ermee ophouden, ook al had hij nog nooit van tevoren, maar altijd alleen naderhand gedronken. Maar toch. De fozel maakte hem roekeloos.

Daardoor ging hij domme dingen doen.

Zoals het been meenemen, bijvoorbeeld.

Giechelend keek hij op zijn horloge.

Het was 20.33 uur; hij moest zich haasten als hij niet te laat voor het hoofdgerecht wilde komen. Het voorgerecht had hij al gemist. Maar voor hij zich kon wijden aan de parelhoen die vandaag op de menukaart stond, moest hij eerst het biologisch afval zien kwijt te raken – de niet-benodigde kolven bloed en het rechteronderbeen dat hij volgens de regels van de kunst direct onder de knie had afgezaagd.

Het onderbeen was in een composteerbare plastic zak gewikkeld, die hij op zijn weg door het trappenhuis met beide handen moest dragen, zo zwaar was hij.

De doctor voelde zich beneveld, maar niet zo erg dat hij niet wist dat hij in nuchtere toestand nooit op het idee was gekomen een lichaamsdeel in het openbaar met zich mee te slepen in plaats van het gewoon in de vuilverbrandingsinstallatie te gooien. Maar hij had zich zo aan zijn cliënt geërgerd, dit genoeg was het risico waard. En dat was klein. Heel klein.

Er gold een stormwaarschuwing. Zodra hij de kronkelwegen achter zich had, de nauwe schacht waar je alleen gebukt doorheen kon, de gang met de gele ventilatiebuizen tot aan de goederenlift, zou hij buiten beslist geen sterveling tegenkomen. Bovendien werd de plek die hij voor de afvalverwijdering had uitgezocht door geen enkele camera geregistreerd.

Ik ben misschien een beetje tipsy, maar niet achterlijk.

Hij had het laatste stuk bereikt, het platform helemaal boven aan de trap, die – als dat al gebeurde – slechts een keer in de maand door de onderhoudsploeg werd gebruikt, en trok aan een zware deur met een patrijspoort.

Een sterke wind waaide in zijn gezicht en hij had het gevoel dat hij tegen een muur moest duwen om naar buiten te komen.

De frisse lucht maakte hem draaierig. Eerst voelde hij zich niet goed worden, maar al gauw had hij zichzelf weer onder controle, en de naar zout smakende wind pepte hem weer op.

Hij wankelde niet meer door de alcohol, maar door de zware zeegang, die in het binnenste van de Sultan of the Seas vanwege de stabilisatoren niet zo duidelijk te merken was geweest.

Wijdbeens waggelde hij over de scheepsplanken. Hij was op dek 8½, een tussenplatform dat om puur optische redenen bestond. Vanuit de verte gezien verleende dat het cruiseschip een wat sportiever achterwerk, zoals een spoiler bij een sportwagen.

De doctor bereikte de buitenste bakboordkant van de achtersteven en boog over de reling. Onder hem raasde de Indische Oceaan. De naar achteren gerichte schijnwerpers verlichtten de witte schuimbergen die het cruiseschip achter zich aan trok.

Eigenlijk had hij nog een spreuk willen uitspreken, zoiets als ‘Hasta la vista, baby’ of ‘Ik ben er helemaal klaar voor’, maar er wilde hem niets grappigs te binnen schieten, daarom gooide hij de zak met het onderbeen zwijgend met een grote boog overboord.

In theorie had dat toch leuker geleken, dacht hij, stilaan weer iets nuchterder.

De wind trok met zoveel lawaai aan zijn oren dat hij het geluid niet kon horen toen het been vijftig meter onder hem in de golven kletste. Maar wel de stem achter zijn rug.

‘Wat doet u daar?’

Met een ruk draaide hij zich om.

De persoon die hem wezenloos had laten schrikken, was goddank geen volwassen werknemer, bijvoorbeeld van de *security*, maar een jong meisje – niet ouder dan dat kleine kind dat hij twee jaar geleden voor de westkust van Afrika samen met haar hele familie had behandeld. Ze zat in kleermakerszit naast de kast van een airco, of anders die van een aggregaat. Van techniek had de doctor minder verstand dan van messen.

Omdat het meisje zo klein en de omgeving zo donker was,

had hij haar over het hoofd gezien. Ook nu was ze, terwijl hij in de duisternis staarde, slechts vaag te zien.

‘Ik voer de vissen,’ zei hij, blij dat hij beduidend rustiger klonk dan hij zich voelde. Het meisje vormde geen lichamelijke bedreiging, maar als getuige kon hij haar evengoed niet gebruiken.

‘Voelt u zich niet lekker?’ vroeg ze. Ze droeg een lichte rok met een donkere maillot en daarover een anorak. Uit voorzorg had ze het rode zwemvest aangetrokken dat in alle hutten in de kast lag.

Braaf meisje.

‘Nee hoor,’ antwoordde hij grijnzend. ‘Ik voel me goed. Hoe heet jij?’

Langzamerhand wenden zijn ogen aan het schemerdonker. Het meisje had schouderlang haar en wat afstaande oren, maar het stond haar niet lelijk. Integendeel. Hij wedde dat als je beter zou kijken, je de knappe jonge vrouw zou zien die ze ooit zou worden.

‘Ik heet Anouk Lamar.’

‘Anouk? Dat is de Franse troetelnaam voor Anna, toch?’

Het meisje glimlachte. ‘Wow, dat u dat weet!’

‘Ik weet heel veel dingen.’

‘O ja? Weet u dan ook waarom ik hier zit?’

Haar brutale stem klonk heel hoog omdat ze hard tegen de wind in moest praten.

‘Je tekent de zee,’ zei de doctor.

Ze drukte het tekenblok grijzend tegen zich aan. ‘Dat was makkelijk. Wat weet u nog meer?’

‘Dat je hier niets te zoeken hebt en allang in bed had moeten liggen. Waar zijn je ouders eigenlijk?’

Ze zuchtte. ‘Mijn vader leeft niet meer. En waar mijn moeder is, weet ik niet. Ze laat me ’s avonds vaak alleen in de hut.’

‘En daar verveel je je?’

Ze knikte. ‘Ze komt altijd pas heel laat terug en dan stinkt

ze.’ Haar stem werd zachter. ‘Naar rook. En drank. En ze snurkt.’

De doctor moest lachen. ‘Dat doen grote mensen soms.’

Je zou mij eens moeten horen. Hij keek op haar blok. ‘Kon je trouwens vandaag wel wat tekenen?’

‘Nee.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Gisteren waren er mooie sterren, maar vandaag is alles donker.’

‘En koud,’ stemde de doctor met haar in. ‘Wat denk je, zullen we je mama gaan zoeken?’

Anouk haalde haar schouders op. Ze maakte niet echt een opgetogen indruk, maar zei: ‘Oké, waarom niet.’

Het lukte haar om zonder handen uit de kleermakerszit overeind te komen. ‘Soms zit ze in het casino,’ zei ze.

‘O, maar dat komt goed uit.’

‘Hoezo?’

‘Omdat ik daarnaartoe een korte route ken,’ zei de doctor glimlachend.

Hij wierp een laatste blik over de reling naar de zee, die op deze plek zo diep was dat het been van de atleet waarschijnlijk nog niet eens de bodem van de oceaan had bereikt. Vervolgens pakte hij de hand van het meisje en bracht haar naar het trapenhuis waar hij net vandaan gekomen was.

1

Berlijn

Het huis waar de dodelijke party zou plaatsvinden, zag eruit als dat waar ze vroeger van droomden. Vrijstaand, met rode dakpannen en een grote voortuin achter het witte hekwerk. Dan zouden ze daar in het weekend barbecueën en in de zomer een opblaasbaar zwembad op het gras zetten. Hij zou vrienden uitnodigen en ze zouden elkaar verhalen vertellen over hun werk, de onhebbelijkheden van hun partners, of gewoon onder de parasol op een ligstoel liggen terwijl ze keken hoe hun kinderen speelden.

Nadja en hij hadden zo'n huis bekeken toen Timmy net naar school ging. Vier slaapkamers, twee badkamers, een open haard. Met een crèmekleurige pleisterlaag en groene luiken. Niet eens zo ver hiervandaan, op de grens van Westend en Spandau en maar vijf minuten met de fiets naar de basisschool waar Nadja destijds les gaf. Op een steenworp afstand van de sportvelden, waar zijn zoon had kunnen voetballen. Of tennissen. Of wat dan ook.

Indertijd was het voor hen onbetaalbaar geweest.

Tegenwoordig was er niemand meer die samen met hem ergens kon intrekken. Nadja en Timmy waren dood.

En de twaalfjarige jongen in het huis dat ze aan het observeren waren en dat toebehoorde aan een man genaamd Detlev

Pryga, zou dat ook heel gauw zijn als ze nog langer hier buiten in de zwarte bus hun tijd zouden verdoen.

‘Ik ga nu naar binnen,’ zei Martin Schwartz. Hij zat achterin, in de laadruimte van een grote bestelwagen zonder ramen, en gooide de spuit waarmee hij zich zo-even de melkachtige inhoud had geïnjecteerd, in een plastic afvalbak. Daarna stond hij op van de computertafel, waar op het beeldscherm de buitenkant van het geobserveerde object te zien was. Zijn gezicht spiegelde in de verduisterde ramen van het voertuig. Ik zie eruit als een afkickende junk, dacht Martin, en dat was een belediging. Voor iedere junk.

De afgelopen jaren was hij afgefallen, meer dan wat je gezond kon noemen. Alleen zijn neus was nog zo dik als altijd. De gok van Schwartz, waarmee in zijn familie al generaties lang alle mannelijke nakomelingen waren behept en die zijn overleden vrouw sexy vond, was voor hem het ultieme bewijs dat liefde daadwerkelijk blind maakte. Met een beetje goede wil gaf de kokkerd hem een goedmoedige, vertrouwenwekkende gezichtsuitdrukking; zo nu en dan gebeurde het dat wildvreemden hem op straat toeknikten, dat baby’s glimlachten als hij over de kinderwagen boog (waarschijnlijk omdat ze hem voor een clown aanzagen), en vrouwen heel openlijk, soms zelfs in het bijzijn van hun partner, met hem flirtten.

Welnu, vandaag zouden ze dat beslist niet doen, niet zolang hij deze kleren aanhad. Het nauwsluitende zwartleren pak waar hij zich in gewurmd had, produceerde al bij het ademen onaangename knarsgeluiden. Op weg naar de uitgang klonk het alsof hij een knoop legde in een enorme luchtballon.

‘Ho, wacht,’ zei Armin Kramer, die de leiding had en al uren tegenover hem aan de computertafel zat.

‘Waarop?’

‘Op...’

Kramers mobieltje ging en hij hoefde zijn zin niet meer af te maken.

De wat te zware commissaris begroette de beller met een welbespraakt ‘Hm’ en zei tijdens het verdere verloop van het gesprek niet veel meer dan ‘Wat?’, ‘Nee!’, ‘Je houdt me voor de gek!’ en ‘Zeg tegen die klojo die het verknald heeft dat hij zich warm moet aankleden. Hoezo? Omdat het in oktober ontzettend koud kan worden als hij zo meteen een paar uur voor het politiebureau ligt zodra ik klaar met hem ben.’ Kramer hing op.

‘Fuck.’

Hij hield ervan om als een Amerikaanse narcotica-agent te klinken en er ook zo uit te zien. Hij droeg versleten cowboylaarzen, een spijkerbroek met gaten en een rood-wit geblokt overhemd dat aan een theedoek deed denken.

‘Wat is het probleem?’ wilde Schwartz weten.

‘Jensen.’

‘Wat is er met hem?’

Hoe kan die vent voor problemen zorgen? Hij zit bij ons in een isoleercel.

‘Vraag me niet hoe, maar die eikel heeft het voor elkaar gekregen Pryga een sms’je te sturen.’

Schwartz knikte. Gevoelsuitbarstingen zoals die van zijn leidinggevende, die zich de haren uit het hoofd trok, waren hem vreemd. Behalve een adrenalinespuit direct in zijn hartkamer was er nauwelijks iets wat zijn hartslag kon laten versnellen. Zeker niet het bericht dat het een bajesklant weer eens gelukt was aan drugs, wapens of, zoals Jensen, aan een mobieltje te komen. De gevangenis was beter georganiseerd dan een supermarkt, met een grotere keus en klantvriendelijker openingstijden. Ook op zon- en feestdagen.

‘Heeft hij Pryga gewaarschuwd?’ vroeg hij Kramer.

‘Nee. Die zak heeft een geintje uitgehaald dat op hetzelfde neerkomt. Hij wilde jou in de val laten lopen.’ De commissaris masseerde zijn oogwallen, die bij elke interventie groter werden. ‘Als ik ze met de post wil versturen, moet ik ze als een

pakketje aanbieden,' had Kramer onlangs voor de grap gezegd.

'Hoe dan?'

'Hij heeft hem geschreven dat Pryga niet moet schrikken als hij dadelijk op de party verschijnt.'

'Hoezo schrikken?'

'Omdat hij gestruikeld is en daarbij een snijtand heeft verloren. Linksboven.'

Kramer wees met zijn worstvingers naar de betreffende plek in zijn mond.

Schwartz knikte. Zoveel creativiteit had hij helemaal niet achter die perverseling gezocht.

Hij keek op zijn horloge. Het was even na vijven.

Even na 'te laat'.

'Verdomme!' Kramer sloeg woedend op de computertafel. 'Zo'n lange voorbereiding en alles voor noppes. We moeten de zaak afblazen.'

Hij maakte aanstalten naar de zitplaatsen voorin te klimmen.

Schwartz deed zijn mond open om hem tegen te spreken, maar wist dat Kramer gelijk had. Al een halfjaar werkten ze naar deze dag toe. Het was begonnen met een gerucht in het circuit dat zo ongelooflijk was dat het lange tijd als een stadslegende werd beschouwd. De zogeheten *bug parties* waren echter, zoals bleek, geen broodjeaapverhaal maar bestonden echt. Het waren feestjes waarop hiv-geïnfecteerden onbeschermde seks met gezonde mensen hadden. Meestal in goed overleg, wat zulke bijeenkomsten, waarbij het besmettingsgevaar voor de bijzondere kick moest zorgen, meer een zaak voor de psychiater dan voor de officier van justitie maakte.

Schwartz was van mening dat volwassen mensen met zich konden laten doen wat ze wilden, zolang het vrijwillig gebeurde. Het irriteerde hem alleen dat door het geesteszieke gedrag van een minderheid de domme vooroordelen die veel mensen

nog tegen aidspatiënten koesterden, onnodig sterker werden. Want vanzelfsprekend waren bug parties de absolute uitzondering, terwijl de overgrote meerderheid van de geïnfecteerden een verantwoordelijk leven leidde; een groot deel was zelfs actief in de strijd tegen de ziekte en de stigmatisering van de slachtoffers.

Een strijd die door suïcidale bug parties teniet werd gedaan. Zeker door de psychopathische variant ervan.

De nieuwste trend in het perverse circuit waren ‘events’ waarop onschuldige mensen werden verkracht en met het virus werden geïnfecteerd. Meestal minderjarigen. Voor een betalend publiek. Een nieuwe attractie op de kermis van weezinwekkendheden, die in Berlijn dag en nacht zijn poorten openhield. Vaak in degelijke huizen in kleinburgerlijke buurten waar je zoiets nooit zou vermoeden. Zoals hier vandaag in Westend.

Detlev Pryga, in het dagelijks leven een verkoper van sanitair, was een graag geziene partner van de jeugdzorg; regelmatig nam hij de moeilijkste pleegkinderen op. Probleemgevallen, door drugs, misbruik en andere zaken, die meer kindertehuizen dan klaslokalen vanbinnen hadden gezien.

Verstoorde zielen die vaak niet anders wisten dan dat ze alleen voor seks ergens mochten overnachten en bij wie het niet opviel als ze er snel weer vandoor gingen. Om na een tijdje verwaarloosd en ziek opnieuw te worden opgepakt. Ze waren de perfecte prooi: politieschuwe rustverstoorders die zelden werden geloofd, mochten ze toch een keer proberen hulp te krijgen.

Ook Liam, het twaalfjarige zwerfkind dat al een maand in huize Pryga woonde, zou heel snel na vanavond weer op straat worden gezet. Maar eerst zou hij voor de aanwezige gasten met Kurt Jensen, een drieënveertigjarige, hiv-geïnfecteerde pedofiel, seks moeten hebben.

Pryga had Jensen via de daarvoor bedoelde chatrooms op

het internet leren kennen, en zo was hij bij de politie in de val gelopen.

De kindermisbruiker zat intussen al twee weken in voorarrest. In die tijd had Schwartz zich erop toegelegd de identiteit van Jensen aan te nemen. Dat was relatief eenvoudig omdat er tussen hem en Pryga geen foto's waren uitgewisseld. Hij hoefde alleen de leren kleding te dragen die Pryga voor de filmopnamen wenste en zijn hoofd kaal te scheren, omdat Jensen zichzelf beschreven had als groot, slank, met groene ogen en een kaal hoofd. Kenmerken die dankzij de scheerbeurt en contactlenzen nu ook voor Martin Schwartz golden.

De grootste moeilijkheid bij de vermomming bleek de positieve aidstest te zijn die Pryga wilde zien. Niet vooraf. Maar meteen op de party. Hij had aangekondigd dat hij sneltests uit een Nederlandse onlineapotheek klaar had staan. Een druppel bloed en het resultaat was binnen drie minuten op het teststrookje te zien.

Schwartz wist dat het in feite dit onoplosbare probleem was waarom hij voor deze actie was uitgekozen. Sinds de dood van zijn gezin gold hij in politiekringen als een tikkende tijdbom. Een undercoveragent die in zijn beroep op zijn achtendertigste recht op zijn pensioen afstevende en bij wie het belangrijkste ontbrak wat hem en zijn team in geval van nood in leven hield: het gevoel van angst.

Vier keer was hij al door politiepsychologen volledig doorgelicht. Vier keer waren ze al tot de slotsom gekomen dat hij de zelfmoord van zijn vrouw niet had verwerkt – en al helemaal niet dat zij eerst hun gezamenlijke zoon van het leven had beroofd. Vier keer hadden ze aangeraden hem met vroeged pensioen te sturen, omdat iemand die zijn leven als zinloos beschouwde bij zijn dienstuitoefening onverantwoorde risico's zou nemen.

Vier keer hadden ze gelijk gehad.

En toch zat hij nu weer in een interventiewagen. Niet alleen

omdat hij de beste in zijn vak was, maar vooral omdat niemand anders vrijwillig hiv-antilichamen door zijn bloedbaan liet jagen om de snelst te manipuleren. Het serum was weliswaar door een speciaal sterilisatieproces gezuiverd van de aids veroorzakende verwekkers, maar de teamarts had hem geen honderd procent veiligheid willen bieden. Daarom moest Schwartz zodra dit hier voorbij was, een kuur van vier weken starten, de zogenaamde post expositie profylaxe oftewel PEP. Een procedure die hij al een keer doorlopen had nadat een junk in het park Hasenheide een gebruikte spuit in zijn nek had gestoken. Op de bijsluiters van de 'pillen erna', die je uiterlijk twee uur na het besmettingsgevaar moest slikken, stond dat je rekening moest houden met hoofdpijn, diarree en braken. Schwartz was vermoedelijk gevoeliger dan andere proefpersonen. Ontzettend veel gevoeliger. Hoewel hij niet had hoeven overgeven of langer dan anders op de wc had gezeten, hadden zware migraineaanvallen hem op de rand van bewusteloosheid gebracht. En deels eroverheen.

'Ik moet eropaf,' zei hij tegen Kramer met een blik op de monitor. Al tien minuten was er niemand meer het huis binnengegaan.

Ze hadden zeven gasten geteld, vijf mannen en twee vrouwen. Allemaal waren ze met de taxi gekomen. Handig als je niet wilde dat iemand de kentekens van geparkeerde auto's noteerde.

'Wat als Pryga met alle mogelijkheden rekening houdt en een vervanger voor mij achter de hand heeft, voor het geval ik terugkrabbel?' vroeg Schwartz. De gasten waren hoogstwaarschijnlijk gezond. Zeker niet in geestelijke, maar wel in lichamelijke zin. Maar helemaal zeker wisten ze dat natuurlijk niet.

Kramer schudde zijn hoofd. 'Zoveel besmette pedofielen die tot zoiets bereid zijn, zijn er niet. Je weet hoelang Pryga naar Jensen moest zoeken.'

Ja, dat wist hij.

Toch. Het risico was te groot.

Ze konden ook niet zomaar het huis bestormen. Daarvoor zouden ze geen reden kunnen aanvoeren. De verkrachting zou in de kelder plaatsvinden. Pryga had honden die iedere bezoeker aankondigden. Zelfs als ze bliksemsnel waren, zou het hun niet lukken de deuren te forceren en de daders op heterdaad te betrappen. En op grond waarvan zouden ze de aanwezigen dan moeten arresteren? Het was geen misdrijf je in een stookruimte op te sluiten en een camera voor een matras te plaatsen. Zelfs niet als daarop een jongen met ontbloot bovenlichaam lag.

In het beste geval konden ze Pryga en zijn gasten een paar uur in hechtenis nemen. In het slechtste geval hadden ze de zieke psychopaten alleen maar gewaarschuwd.

‘We kunnen niet riskeren dat een twaalfjarige jongen verkracht en met hiv besmet wordt,’ protesteerde Schwartz.

‘Ik weet niet of ik net te snel gesproken heb,’ zei Kramer, en hij benadrukte elk woord zo langzaam alsof hij met een zwakzinnige praatte: ‘Je komt daar niet naar binnen. Je. Hebt. Al. Je. Tand. Nog!’

Schwartz wreef over zijn baard van drie of zeven dagen. Hij kon niet precies zeggen wanneer hij de laatste keer thuis had geslapen.

‘En dokter Malchow dan?’

‘Onze teamarts?’ Kramer keek hem aan alsof hij hem net om een volwassenenluier had gevraagd. ‘Hoor eens, ik weet dat je ze niet allemaal op een rijtje hebt, maar zelfs jij bent toch niet zo gek dat je je tanden eruit laat trekken? En al was je dat wel...’ Kramer keek op zijn horloge. ‘Malchow is op zijn vroegst over twintig minuten hier, de verdoving duurt nog eens drie en de operatie ook nog vijf minuten.’ Hij wees naar de monitor met het vooraanzicht van het huis. ‘Wie zegt dat over een klein halfuur de party niet allang voorbij is?’

‘Je hebt gelijk,’ zei Schwartz, en hij ging afgemat op een gestoffeerde bank zitten die tegen de zijwand stond.

‘Dus afblazen?’ vroeg Kramer.

Schwartz reageerde niet terwijl hij onder de zitting greep. Hij haalde een legergroene plunjezak tevoorschijn, die hij bij elke actie meenam.

‘Wat ga je doen?’ vroeg de interventieleider.

Schwartz gooide de kleren die hij daarnet voor zijn leren outfit had geruild, op de grond en zocht onder in de zak.

Het duurde maar een paar seconden voor hij tussen de rollen touw en plakband, batterijen en gereedschap het gezochte voorwerp had gevonden.

‘Zeg alsjeblieft dat dit een geintje is,’ zei Kramer toen hij hem om een spiegel vroeg.

‘Laat maar,’ zei Schwartz schouderophalend. ‘Het gaat ook wel zonder.’

Vervolgens zette hij de tang om zijn tand linksboven.

2

Zes uur later

‘U bent hartstikke gek.’

‘Dank u wel, mevrouw, voor deze tactvolle mededeling.’

‘Nee, ik meen het.’

De jonge zongebruinde tandarts zag eruit of ze hem een draai om zijn oren wilde geven. Zo meteen zou ze hem vragen of hij dacht dat hij Rambo was, net als Kramer, de twee ambulanceverpleegkundigen en een half dozijn andere mensen al hadden gedaan nadat de actie voorbij was.

De arts, volgens het naambordje op haar ziekenhuisjas dr. Marlies Fendrich, ademde gejaagd door haar hemelsblauwe wegwerpmondkapje.

‘Wie denkt u dat u bent? Rambo?’

Hij glimlachte, wat niet handig was, want daardoor kwam er koude lucht bij de openliggende zenuw. Zijn tand had hij net boven het kaakbeen afgebroken; pijnscheuten trokken door zijn hoofd, elke keer als hij met zijn tong het stompje aanraakte.

De stoel waarop hij lag, zakte naar rugligging. Een brede booglamp dook boven zijn hoofd op en verblindde hem.

‘Mond open,’ beval de arts, en hij gehoorzaamde.

‘Weet u wel hoe gecompliceerd het is om die tand weer te repareren?’ hoorde hij haar vragen. Ze was zo vlak bij zijn

gezicht dat hij haar poriën kon zien. In tegenstelling tot hem hechtte zij veel waarde aan lichaamsverzorging. Zijn laatste peeling was een jaar geleden. Toen hadden twee Slovenen hem met zijn gezicht over het asfalt voor een wegrestaurant getrokken.

Het was nooit goed als je werd ontmaskerd.

‘U hebt amper een millimeter tandweefsel voor me overgelaten, veel te weinig om er een kroon op te zetten,’ foeterde Marlies verder. ‘We kunnen een extrusie proberen, dus de wortel die nog in de kaak zit, vrij leggen. Nog beter zou een chirurgische kroonverlenging zijn, dan kunnen we misschien een implantaat vermijden, maar van tevoren moet eerst het wortelkanaal grondig worden schoongemaakt. Na wat u zichzelf hebt aangedaan, hebt u vast geen verdoving nodig als ik wat in uw bot boor...’

‘Twaalf!’ stopte Martin haar woordenstroom.

‘Wat twaalf?’

‘Zo oud was de jongen die ze aan een schommel hadden geketend. Hij droeg een klem die zijn mond openhield, zodat hij zich bij het orale verkeer niet kon verzetten. Ik had hem met hiv moeten besmetten.’

‘Lieve hemel!’ Het gezicht van de tandarts verloor het grootste deel van het vakantiebruin. Schwartz vroeg zich af waar ze was geweest. Half oktober moest je toch een flink eind vliegen om in de zon te kunnen liggen. Of je had geluk. Nadja en hij hadden dat een keer gehad, zes jaar geleden. Hun laatste reis naar Mallorca. Ze hadden Timmy’s tiende verjaardag aan het strand kunnen vieren en hij was daarbij door de zon verbrand. De laatste keer in zijn leven. Een jaar later waren zijn vrouw en zijn zoon dood, en hij was nooit meer op vakantie gegaan.

‘De dader verwachtte een kaal hoofd met een ontbrekende snijtand. Wat zal ik zeggen...’ Hij streek over zijn kale schedel. ‘... mijn kapsel heeft ongeveer hetzelfde humeur als u.’

De tandarts dwong zich tot een nerveus glimlachje. Je zag aan haar dat ze niet wist of Schwartz een grapje maakte.

‘Heeft hij, ik bedoel, de jongen, werd hij...?’

‘Het gaat goed met hem,’ antwoordde hij. Althans zo goed als het met een pleegkind kon gaan dat al weer in een tehuis zat, vlak nadat hij uit de klauwen van een perverse gek was bevrijd. Schwartz had gewacht tot hij de opdracht van Pryga om de jongen in alle gaten te bevredigen op band had staan. De camera in de klinknagel van zijn leren jack legde het verwachtingsvolle grijnzen van alle gasten vast, naar wie hij zich omdraaide voor hij ‘toaster’ zei, het afgesproken woord voor het interventieteam om in te grijpen. Samen met de ogenschijnlijk positieve hiv-test en de videoband uit Pryga’s zelf opgebouwde camera-opstelling hadden ze genoeg bewijsmateriaal om die schoften voor een heel, heel lange tijd achter de tralies te zetten.

‘Met een beetje geluk wel tweeënhalft jaar,’ had Kramer somber voorspeld toen hij hem naar het ziekenhuis reed voor de PEP-middelen: drie pillen daags, vijf weken lang. Kramer had voor de papieren rompslomp moeten zorgen, reden waarom Martin in z’n eentje naar de tandheekkundige kliniek had moeten zien te komen, waar hij nu, na twee uur wachttijd, eindelijk aan de beurt was.

‘Het spijt me,’ verontschuldigde de tandarts zich. Ze had een klein gezicht met wat te grote oren en schattige zomersproetjes op haar neus. In een ander leven had Schwartz overwogen of hij haar telefoonnummer zou vragen, om het dan toch niet te doen, want hij was immers getrouwd. Dat was het probleem in het leven. De timing klopte nooit. Of je kwam een knappe vrouw tegen en droeg een ring om je vinger. Of de ring was af en iedere knappe vrouw herinnerde je aan wat je kwijt was.

‘Er was me alleen verteld dat u zichzelf in diensttijd had verwond. Dat u gewoon een...’

‘Een halvegare was?’ vulde Schwartz dat deel van de zin aan dat de tandarts niet durfde af te maken.

‘Ja. Ik wist niet dat...’

‘Het is al goed. Haal gewoon de rest eruit en naai de boel weer dicht.’

Dr. Fendrich schudde haar hoofd. ‘Zo eenvoudig gaat dat niet. U wilt toch zeker een stiftopbouw...’

‘Nee.’ Schwartz tilde afwerend zijn hand op.

‘Maar dat maakt u toch wel wat uit, zo ontsierend...’

‘Als u eens wist wat mij allemaal niet uitmaakt,’ zei hij toonloos. Toen begon zijn mobieltje in zijn broekzak te brommen. ‘Een moment, alstublieft.’

Hij moest zich een beetje opzij draaien om het uit zijn achterzak te kunnen peuteren. Wie hem ook belde, deed dat met een anoniem nummer.

‘Zeg, buiten wachten nog meer patiënten op...’ begon de arts aan nog een onafgemaakte zin, en ze draaide zich geërgerd om toen Schwartz niet op haar protest reageerde.

‘Ja?’

Geen antwoord. Alleen een hevig geruis dat hem aan oude modems en de America Online-reclame uit de jaren negentig herinnerde.

‘Hallo?’

Hij hoorde de echo van zijn eigen stem en stond op het punt de verbinding weg te drukken, toen de lijn klikklakte, alsof iemand met knikkers op een glazen plaat speelde. Daarna werd het geruis zachter, er klonk nog twee keer een hard gekraak en opeens kon hij elk woord verstaan. ‘Hallo? Mijn naam is Gerlinde Dobkowitz. Spreek ik met ene heer Martin Schwartz?’

Hij knipperde gealarmeerd met zijn ogen. Mensen die dit nummer kozen, hadden geen aanleiding naar zijn naam te vragen. Hij had zijn geheime privénummer maar aan weinig personen toevertrouwd en die wisten allemaal hoe hij heette.

‘Hallo? Meneer Schwartz?’

De onbekende stem aan de telefoon had een Weens accent en was óf van een oude vrouw, óf van een jongedame met een zwaar alcoholprobleem. Schwartz hield het op het eerste, alleen al vanwege de ouderwetse voornaam en de verouderde manier van uitdrukken.

‘Hoe komt u aan mijn nummer?’ wilde hij van haar weten.

Zelfs als de dame van de telefoonmaatschappij was, wat hij niet geloofde, zou hij niet met zijn echte naam, maar met ‘Peter Pax’ zijn aangesproken, het pseudoniem waaronder hij jaren geleden het nummer had aangevraagd – zijn lievelings-schuilnaam, omdat die hem aan Peter Pan deed denken.

‘Laten we zeggen dat ik heel goed in rechercheren ben,’ zei de belster.

‘Wat wilt u van mij?’

‘Dat zal ik u uitleggen zodra we elkaar ontmoeten.’ Gerlinde Dobkowitz hoestte hees. ‘U moet zo snel mogelijk aan boord komen.’

‘Aan boord? Waar hebt u het over?’

Schwartz merkte dat de tandarts, die op een bijzettafeltje haar instrumenten op een rij legde, vragend opkeek.

‘Over de Sultan of the Seas,’ hoorde hij de oude vrouw zeggen. ‘Op dit moment bevinden we ons op een dag varen van Hamburg, ergens in Het Kanaal in de buurt van Southampton. U zou u zo snel mogelijk bij ons moeten aansluiten.’

Schwartz kreeg het koud. Daarnet toen hij tegenover Pryga had gestaan, was hij niet zenuwachtig geweest. Ook niet toen hij zich op de gang met de naald van de hiv-testset had geprikt en het toch langer dan de drie geschatte minuten duurde voor eindelijk de tweede streep op het kijkvenster van het teststrookje was verschenen. Zelfs niet toen hij de naakte jongen in de schommel had gezien en achter hem de branddeuren slooten. Maar nu schoot zijn hartslag omhoog. En de wond in zijn mond klopte op de maat van zijn hart.

‘Hallo? Meneer Schwartz? U kent het schip toch?’ vroeg Gerlinde.

‘Ja.’

Zeker weten.

Natuurlijk deed hij dat.

Het was het cruiseschip waarop vijf jaar geleden zijn vrouw in de derde nacht van de trans-Atlantische overtocht over de balustrade van haar balkonhut was geklommen en vijftig meter de diepte in was gesprongen. Vlak nadat ze Timmy een in chloroform gedrenkt washandje in zijn slapende gezicht had gedrukt en hem daarna overboord had gegooid.